Читаю в газеті про голод 33-го і не видержують нерви, бо я це все бачила і пережила і помню по цей день. Мені було тоді 7 років і спаслась чудом, мене мама відвезла в Київ до дядька, хоч мене кормили там не доїдками, нас було п'ятеро, 2 брати померли з голоду: 14 р. і 3 роки. Не знаю чого нас обдирали. Мама була без батька (помер з тіфу в 1919 р), а їх було 3 дочки в бабушки. Батько мій жив з своїм батьком без матері, а їх було три брати і три сестрі (6 чоловік), а дід працював у пана їздовим в с. Сніжна, Погребищинського р-ну.

Помню такі епізоди: посадили батька, забрали все, що було, і ще прийшли качать хліб, мама сховала в каглі вузлик пшениці і вони знайшли і забрали, забрали даже в кладовці грязне біллье, знайшли ще трохи сємочок, мама потірала память, упала, а нас пятеро дітей сиділи на голій лежанці і кричали, комсомольці сипнули нам кучку семочок, прибігли сусіди відкачали маму, вона говорить що ж ти робиш, як я буду жить з дітьми, а він говорить ти ще хочеш жить.

В цей час приходить до нас бабушка в кожусі, ці ж комсомольці повалили бабушку в трьох (бабушка була здорова жінка) і здирали з неї кожуха і вони довго борикались з бабушкою, кричала бабушка і вищали ми. Помню мама приносила нам їсти торф-землю і якесь коріння копала на березі.

Будучи вже взрослою, я часто з мамою говорила, чого нас обдирали, чого не поступала вона в колгосп, а вона отвічала, що щитали нас середняками і не приймали в колгосп, так я і не поняла чому середняк, коли було пара коней, 1 корова, 5 овець і 5 дітей.

А отакі комсомольці як Стахова з Вінничини перекопали в нас в хаті всю землю і не знайшли нічого, це я помню, і не крала вона сама, а брали вони все і ділились ним, бо вони і їх сім'ї всі повиживали в голод.

Коли мене мама привезла з Києва, і ми діти гуляли, то находили в бур'янах людські кості і черепи з голів, не встигали вивозити трупів. Коли батько прийшов з тюрми в **3..** році працювали вже в колгоспі мама і старший брат, батька тоже прийняли в колгосп, а в 1938 р. приписірували, судьби не зна до цієї пори. Жили ми тоді в с. Березянка.

Пількевич М. Я. (девичья фамілія)
Пробачте.